

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 155

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 566 din 20 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 ¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	2-4	Decizia nr. 21 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 din Codul de procedură penală	11-12
★		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Opinie separată	4-6	7. — Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare care introduce sistemul computerizat veterinar integrat Traces și modifică Norma sanitară veterinară care stabilește forma de cooperare între centrul Animo gazdă și România.....	13-14
Decizia nr. 567 din 20 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	6-8	111. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale pentru aprobarea Listei cu gradatori autorizați.....	14-15
Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	9-10	147. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.849/2003 privind personalizarea formularelor tipizate cu regim special, comune pe economie	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 566**

din 20 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată de Consiliul Local Onești în Dosarul nr. 5.845/2003 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 decembrie 2004, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 20 decembrie 2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 5.845/2003, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale**, excepție ridicată de Consiliul Local Onești.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că prevederile art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1), ale art. 119 și ale art. 120 alin. (2) din Constituție. De asemenea, autorul excepției consideră că textele criticate contravin și prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, în măsura în care se solicită concesiunea directă fără licitație, așa cum prevede Legea nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor.

Instanța de judecată apreciază că textele criticate sunt constituționale, arătând că art. 16 alin. (1) din Constituție nu este incident în cauză, întrucât este aplicabil egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice,

nu și egalității în drepturi a persoanelor juridice de drept public sau privat. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 120 și ale art. 121 alin. (2) din Constituție, arată că autonomia locală a administrației publice „poate fi circumscrisă unor limite de către legiuitor“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 121 alin. (2) din Constituție nu sunt incidente în cauză. Se arată că textele criticate nu contravin prevederilor art. 120 alin. (1) și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece autonomia locală se exercită în acord cu interesul general al economiei naționale și numai în condițiile legii. În acest sens, legiuitorul, în temeiul dispozițiilor art. 135 alin. (2) lit. b) din Legea fundamentală, privind obligația statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, a adoptat o reglementare unitară, în acord cu interesul general al accelerării privatizării, a situației terenurilor deținute de societățile comerciale ce urmează a fi privatizate. În concluzie, apreciază excepția ca neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că prevederile criticate sunt constituționale. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 alin. (1) din Constituție, consideră că aceasta este neîntemeiată. În acest sens este invocată jurisprudența constantă a Curții Constituționale, care a statuat că principiul egalității și al nediscriminării este aplicabil numai cetățenilor, nu și persoanelor juridice. În plus, se precizează că din analiza textului de lege criticat nu rezultă existența vreunei dispoziții de natură să instituie o inegalitate.

Cu privire la critica de neconstituționalitate, raportată la art. 120 și art. 121 alin. (2) din Constituție, arată că dispozițiile legale criticate privesc situația juridică a unor imobile deținute de societățile comerciale care fac obiectul privatizării, neavând legătură cu textele invocate din Constituție, care se referă la principiile de bază ale administrației publice locale și la autoritățile comunale și orașenești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția are ca obiect prevederile art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 a fost aprobată prin Legea nr. 44/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998.

Prevederile art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 fac parte din capitolul V¹ intitulat „Situația unor imobile deținute de societățile comerciale care fac obiectul privatizării”, capitol introdus prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 27 mai 1999. Textele criticate au următoarea redactare:

„Art. 32¹. — (1) *Societățile comerciale care dețin terenuri ce sunt necesare pentru desfășurarea activității în conformitate cu obiectul lor de activitate și al căror regim juridic urmează să fie clarificat vor continua să folosească aceste terenuri până la clarificarea regimului lor juridic.*

[...]

(3) *După clarificarea regimului juridic terenurile clasificate ca aparținând domeniului public al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, rămân în folosința societăților comerciale privatizate sau care urmează a fi privatizate, pe baza unei concesiuni acordate de autoritatea competentă, pentru perioada maximă prevăzută de lege. Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, metoda, procedura și documentația necesare pentru acordarea concesiunilor vor fi prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență. Terenurile clasificate ca aparținând domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, pot fi concesionate în condițiile prevăzute mai sus, închiriate sau oferite societății comerciale spre a fi cumpărate. [...]*”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 alin. (1), ale art. 120 alin. (1), ale art. 121 alin. (2) și ale art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, a căror redactare este următoarea:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*” ;

— Art. 120 alin. (1): „*Administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice.*” ;

— Art. 121 alin. (2): „*Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe.*” ;

— Art. 135 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată într-un litigiu comercial în care Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești solicită obligarea Consiliului Local Onești la încheierea prin negociere directă a unui contract de concesiune având ca obiect terenurile aferente rampei de depozitare a deșeurilor menajere de pe raza municipiului Onești, terenuri aflate în folosința acestei societăți.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi, nu este aplicabil în cauza de față, întrucât textul constituțional menționat impune un tratament egal în fața legii și a autorităților publice numai în privința cetățenilor aflați în situații identice, iar nu și în privința persoanelor juridice, așa cum se întâmplă în speță.

În legătură cu celelalte susțineri, potrivit cărora dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 120 alin. (1) și ale art. 121 alin. (2), Curtea constată că acestea din urmă se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu.

Curtea Constituțională a mai examinat, în legătură cu alte acte normative (legi și ordonanțe), critici care vizau încălcări ale principiului autonomiei locale prin instituirea unor obligații pentru consiliile locale. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 123 din 25 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 4 iunie 2001, Curtea a statuat că „principiul autonomiei locale nu include și absolvirea autorităților administrației publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general și valabilitate pe întreg teritoriul țării”.

De asemenea, prin Decizia nr. 136 din 3 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 16 octombrie 2001, Curtea a reținut că „dispozițiile constituționale ale art. 119 și art. 120 alin. (2) [...] se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu”.

Considerentele acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, neexistând elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

De altfel, însăși Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, face referire,

potrivit art. 3 pct. 1, la cadrul legal intern, prin reglementarea conceptului de autonomie locală ca „dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii, în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice“.

Autorul excepției consideră, de asemenea, că, prin obligarea atribuirii directe a terenurilor către societățile comerciale privatizate sau în curs de privatizare, se încalcă dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Măsurile instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 reprezintă o opțiune a legiuitorului pentru societățile comerciale vizate, având în vedere, în mod evident, accelerarea procesului de privatizare, obiectiv de interes general.

În speță este vorba despre fosta regie „REGCL“ Onești, devenită societate comercială, având ca unic acționar statul român și care, ulterior, s-a privatizat. Această societate are în obiectul său de activitate colectarea, transportul și depozitarea reziduurilor menajere și nemenajere de pe raza municipiului Onești. Terenul a cărui concesiune prin negociere directă această societate îl solicită s-a aflat în folosința sa și reprezintă rampă de depozitare a deșeurilor.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată de Consiliul Local Onești în Dosarul nr. 5.845/2003 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistat-asistent,
Maria Bratu

OPINIE SEPARATĂ

Sunt de acord cu opinia majorității colegilor mei judecătorești cu privire la respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate cu referire la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Acest text constituțional impune un tratament egal în fața legii numai al cetățenilor aflați în situații identice și nu în privința persoanelor juridice, ca în speța analizată.

Sunt însă în dezacord cu opinia majorității cu privire la constatarea neconstituționalității prevederilor art. 32¹ alin. (1)

În acest context atribuirea directă apare ca fiind pe deplin justificată de necesitatea reorganizării regiilor autonome și se încadrează în ansamblul măsurilor cu această finalitate. Aceste măsuri se înscriu pe deplin în obligația statului de a asigura „*protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară*“, prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție. În același timp, dacă se are în vedere importanța activităților și serviciilor publice din domeniul gospodăririi comunale pentru viața locuitorilor, măsurile în discuție se încadrează și în prerogativa statului de creare a „*condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții*“, prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

Dispozițiile art. 135 din Constituție privind „*Economia*“ trebuie interpretate sistematic și prin luarea în considerare a finalității lor, fără a se absolutiza una dintre obligațiile ce revin statului conform alin. (2) din acest articol, până la înlăturarea celorlalte obligații la fel de importante.

De altfel, textul criticat pentru neconstituționalitate nici nu contravine obligației statului prevăzute la art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât măsura prevăzută poate fi considerată ca fiind menită să asigure „*crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*“ în domeniul gospodăririi comunale.

și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, raportate la dispozițiile art. 120 alin. (1), art. 121 alin. (2) și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Principala critică de neconstituționalitate vizează încălcarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Autorul

excepției, în speță Consiliul Local Onești, consideră că textul criticat obligă unitățile administrativ-teritoriale să concesioneze direct terenuri care alcătuiesc proprietatea publică a acestor unități societăților comerciale privatizate sau care vor fi privatizate.

Prevederile cuprinse în art. 32¹ alin. (1) și (3) din ordonanța criticată cuprind trei ipoteze.

Prima ipoteză stabilește că societățile comerciale care dețin terenuri ce sunt necesare pentru desfășurarea activității în conformitate cu obiectul lor de activitate și al căror regim urmează să fie clarificat vor continua să folosească aceste terenuri până la clarificarea regimului lor juridic.

Cea de-a doua ipoteză se referă la terenurile al căror regim juridic a fost clarificat, terenuri care au fost clasificate ca aparținând proprietății publice a statului ori a unităților administrativ-teritoriale și care rămân în folosința societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare pe baza unei concesiuni acordate de autoritatea competentă pentru perioada maximă prevăzută de lege. Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, metoda, procedura și documentația necesare pentru acordarea concesiunilor vor fi prevăzute de normele metodologice emise în aplicarea acestei ordonanțe. Aceste norme au fost aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, act normativ care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Cea de-a treia ipoteză se referă la terenurile clasificate ca aparținând proprietății private a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, care, după caz, pot fi concesionate, închiriate sau oferite societăților comerciale spre a fi cumpărate.

În speță, excepția privește ipoteza a doua, fiind vorba de un teren proprietate publică a municipiului Onești, care se află în folosința Societății Comerciale „Onedil” — S.A. Onești, societate privatizată care, potrivit textului criticat, trebuie să beneficieze de atribuirea lui directă printr-un contract de concesiune.

Măsurile instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 vizează procesul de privatizare a societăților comerciale cu capital de stat, care este incontestabil obiectiv de interes general, având ca scop accelerarea reformei economice.

Dar, așa cum prevăd dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție, economia României este o economie de piață, iar potrivit alin. (2) lit. a), statul trebuie să asigure *„libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”*.

Așa fiind, se impune stabilirea unui cadru concurențial ce exclude orice formă de privilegiu de natură să împiedice concurența loială pe piață. În aceste condiții, socotesc că sunt neconstituționale prevederile art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, cu modificările ulterioare, în măsura în care autoritățile publice locale sunt obligate să atribuie direct printr-un contract de

concesiune bunuri proprietate publică (în speță, terenuri) unor persoane juridice nominalizate.

În interesul comunității locale și în acord cu prerogativele statului de creare a condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, unitățile administrativ-teritoriale pot recurge la procedura de negociere directă potrivit art. 26 din Legea nr. 219/1998, în vederea concesionării de bunuri, activități și servicii publice, numai în cazul în care licitația publică nu a dus la desemnarea unui câștigător.

Societatea Comercială „Onedil” — S.A. din Onești este o societate privatizată, astfel că ea putea intra în raporturi juridice de drept comun cu toate celelalte societăți comerciale participante la licitație, situându-se pe poziții de egalitate juridică, cu atât mai mult cu cât licitația a fost câștigată de o altă societate comercială.

De altfel, Curtea Constituțională a mai examinat această problemă în legătură cu art. 40 din Legea nr. 219/1998, care în esență cuprinde aceeași reglementare. Critica viza încălcarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Curtea a decis ca fiind neconstituțională acea prevedere legală, în măsura în care autoritățile locale sunt obligate să atribuie direct printr-un contract de concesiune bunuri proprietate publică sau activități și servicii publice de interes local unor persoane juridice nominalizate (Decizia nr. 136 din 3 mai 2001).

Se poate observa că art. 40 din Legea nr. 219/1998, declarat neconstituțional, a fost reluat în conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997, care reglementează în același mod problema atribuirii directe a terenurilor proprietate publică, fără licitație publică, atunci când se încheie contracte de concesiune între unitățile administrativ-teritoriale și societăți comerciale privatizate.

De altfel, așa cum se arată și în opinia majoritară, însăși Carta europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, intrată în vigoare la 1 septembrie 1988, ratificată de România prin Legea nr. 199 din 17 noiembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 26 noiembrie 1997, face referire, potrivit art. 3 pct. 1, la cadrul legal intern privind reglementarea conceptului de autonomie locală ca **„dreptul și capacitatea efectivă ale autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în cadrul legii (Legea nr. 219/1998 — s.n.), în nume propriu și în interesul populației locale, o parte importantă a treburilor publice”**.

În altă ordine de idei, având în vedere conținutul art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (2) din Constituție, administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, acționând astfel ca autorități administrative autonome care rezolvă treburile publice din comune și orașe. Serviciul public local, în speță, privește colectarea, transportul și depozitarea reziduurilor menajere și nemenajere. Terenul pe care Societatea Comercială „Onedil” — S.A. Onești îl solicită

să-i fie concesionat direct fără licitație publică se află, conform legii, în folosința sa, dar aparține proprietății publice a municipiului Onești. Acesta își exercită prerogativele dreptului de proprietate, mai puțin dreptul de dispoziție, având posibilitatea de a încheia astfel acte de administrare, deci și contracte de concesiune, cu respectarea condițiilor prevăzute în Legea nr. 219/1998, cu precizarea că art. 40 alin. (1) fraza întâi a fost declarat neconstituțional. Aceste activități și servicii publice din domeniul gospodăririi comunale trebuie să aibă în vedere

interesul public în folosul comunității și nu al unor societăți comerciale nominalizate.

Așa fiind, consider că excepția de neconstituționalitate a art. 32¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, modificată și completată prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, trebuie admisă, prevederile legale fiind în contradicție cu dispozițiile art. 120 alin. (1), art. 121 alin. (2) și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Judecător,
prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 567 din 20 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Dana Titian	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Vasile Grigoraș în Dosarul nr. 3.481/2004 al Judecătoriei Onești.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 decembrie 2004 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispuns amânarea pronunțării la data de 20 decembrie 2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.481/2004, **Judecătoria Onești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru**

organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Excepția a fost ridicată de Vasile Grigoraș într-o cauză având ca obiect contestația la executare promovată de contestatoarea Societatea Comercială „Magna Arena” — S.R.L. din Onești, în contradictoriu cu autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privitor la statul de drept și dreptate, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 4 alin. (2) privitor la egalitatea între cetățeni, ale art. 21 privitor la accesul liber la justiție, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 41 alin. (1) privitor la dreptul la muncă, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 privitor la delegarea legislativă și ale art. 73 alin. (3) lit. c) referitor la reglementarea prin lege organică a statutului deputaților și al senatorilor.

Autorul susține că textul atacat contravine prevederilor constituționale menționate mai sus, deoarece împiedică persoanele să își aleagă un avocat care îndeplinește un mandat de parlamentar.

Astfel, susține autorul excepției, este nedrept ca justițiabilii să nu-și poată alege avocatul pe care îl doresc, pentru simplul motiv că acesta îndeplinește un mandat în serviciul poporului. Această interdicție apare nu numai ca un act de nedreptate, ci și ca o încălcare a principiului egalității în drepturi consacrat prin art. 16 din Constituție, precum și a principiilor prevăzute în art. 4 alin. (2) din Constituție. De asemenea, îngrădirea posibilităților de liberă alegere a unui avocat contravine prevederilor art. 21 și 24 din Legea fundamentală.

În altă ordine de idei, autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale și pentru faptul că prevăd o incompatibilitate pentru membrii Parlamentului, aceea de a-și exercita profesia de avocat în anumite cauze, incompatibilitate care, potrivit art. 71 alin. (3) și art. 115 din Constituție, nu putea fi instituită pe calea unei ordonanțe de urgență, ci numai prin lege organică.

Judecătoria Onești nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 a reglementat incompatibilități pentru deputați și senatori, de aceea Parlamentul, prin Legea nr. 280/2004 de aprobare a ordonanței, a modificat-o, în sensul că actul normativ pe care aceasta îl completează, introducând art. 82¹, este Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2003 nu încalcă principiul dreptății consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție, ci, dimpotrivă, vine în susținerea acestuia, prin asigurarea independenței parlamentarilor față de influențe exterioare ori față de diferite interese private. Nu se poate reține o încălcare a art. 16 și a art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală, întrucât dispozițiile se aplică tuturor cetățenilor cu statut de parlamentar, care exercită profesia de avocat, fără a crea discriminări între aceștia. Părțile își pot alege un avocat care să nu aibă incompatibilități legale în privința acordării de asistență juridică, astfel că nu se poate reține o încălcare, prin prevederile legale atacate, a art. 21 și art. 24 din Constituție.

Susținerea potrivit căreia textul atacat ar încălca art. 41 alin. (1) din Constituție, privitor la dreptul la muncă, și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți este inadmisibilă prin prisma art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, deoarece nu are legătură cu soluționarea dosarului, ci se referă la încălcarea drepturilor avocatului parlamentar, care nu este parte în cauza în care a fost ridicată excepția.

Art. 115 și art. 73 alin. (3) lit. c) din Legea fundamentală nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât „privesc modul de reglementare a statutului parlamentarului”, critica de neconstituționalitate cu privire la acestea fiind inadmisibilă.

Avocatul Poporului a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

„Faptul că avocatul care se află în exercitarea unui mandat de deputat sau de senator nu poate să pledeze în

anumite cauze nu constituie o încălcare a principiului constituțional al statului de drept, deoarece prin această modalitate legiuitorul a înțeles să asigure parlamentarului o autoritate morală de necontestat.”

Dispozițiile art. 24 alin. (2) din Constituție, care consacră dreptul la apărare, nu se referă la un anumit avocat. Dreptul la apărare trebuie exercitat într-un cadru legal, partea interesată putând opta pentru alegerea unui avocat care îndeplinește condițiile legale pentru a o asista sau a o reprezenta în cauza dedusă judecării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 280/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 29 iunie 2004, având următorul conținut:

— **„Art. I. — După articolul 82 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un articol nou, articolul 82¹, cu următorul cuprins:**

«Art. 82¹. — (1) *Deputatul sau senatorul care, pe durata exercitării mandatului de parlamentar, dorește să exercite și profesia de avocat nu poate să pledeze în cauzele ce se judecă de către judecătorii sau tribunale și nici nu poate acorda asistență juridică la parchetele de pe lângă aceste instanțe.*

(2) *Deputatul sau senatorul aflat în situația prevăzută la alin. (1) nu poate acorda asistență juridică învinuitorilor sau inculpaților și nici nu îi poate asista în instanțe în cauzele penale privind:*

a) *infracțiunile de corupție, infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție, precum și infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare;*

b) *infracțiunile prevăzute în Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare;*

c) *infrafracțiunile privind traficul de persoane și infracțiunile în legătură cu traficul de persoane, prevăzute în Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare;*

d) *infrafracțiunea de spălare a banilor, prevăzută în Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, cu modificările ulterioare;*

e) *infrafracțiunile contra siguranței statului, prevăzute în art. 155—173 din Codul penal;*

f) *infrafracțiunile care împiedică înlăptuirea justiției, prevăzute în art. 259—272 din Codul penal;*

g) *infrafracțiunile contra păcii și omenirii, prevăzute în art. 356—361 din Codul penal.*

(3) *Deputatul sau senatorul aflat în situația prevăzută la alin. (1) nu poate să pledeze în cauzele civile sau comerciale împotriva statului, a autorităților sau instituțiilor publice, a companiilor naționale ori a societăților naționale în care acestea sunt părți. De asemenea, nu poate să pledeze în procese intentate statului român, în fața instanțelor internaționale.*

(4) *Prevederile alin. (1)—(3) nu se aplică în cauzele în care avocatul este parte în proces sau acordă asistență ori reprezentare soțului sau rudelor până la gradul IV inclusiv.»*

Curtea Constituțională a fost sesizată de instanța de judecată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 9 septembrie 2003, însă, din motivarea excepției, așa cum a fost formulată de către autor și reținută în încheierea de sesizare, rezultă că obiectul acesteia îl formează dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Ulterior datei la care a fost sesizată Curtea Constituțională, prin punctul 1 al articolului unic al Legii nr. 280/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 29 iunie 2004, titlul ordonanței a fost modificat, dându-i-se următorul cuprins: „**ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea**

transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.”

Prin punctul 2 al articolului unic din această lege, textul criticat a fost modificat, însă conține aceeași soluție legislativă, așa încât, prin prezenta decizie, Curtea Constituțională se va pronunța asupra art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) privitoare la statul de drept și dreptate, cu cele ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și cu cele ale art. 4 alin. (2) privitoare la egalitatea între cetățeni, cu cele ale art. 21 privitoare la accesul liber la justiție, cu cele ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, cu cele ale art. 41 alin. (1) privitoare la dreptul la muncă, cu cele ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, cu cele ale art. 115 privitoare la delegarea legislativă și cu cele ale art. 73 alin. (3) lit. c) referitoare la reglementarea prin lege organică a statutului deputaților și al senatorilor.

Din analiza actelor existente la dosarul instanței, Curtea Constituțională reține că acțiunea introdusă de Societatea Comercială „Magna Arena” — S.R.L. din Onești are ca obiect contestația la executare făcută împotriva executării silită începute la cererea creditorului Vasile Grigoraș, autorul excepției. În această situație Curtea observă că textele de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei deduse judecării.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”, Curtea constată că, potrivit alin. (6) al aceluiași articol, excepția urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2003 privind completarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Vasile Grigoraș în Dosarul nr. 3.481/2004 al Judecătorei Onești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 2
din 18 ianuarie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001
privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Ogledean în Dosarul nr. 983/2004/C al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează completul de judecată că autoarea excepției Maria Ogledean a depus la dosarul cauzei o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, datorită imposibilității de prezentare la acest termen a apărătorului ales.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare a judecării cauzei.

Curtea, deliberând, apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile art. 156 din Codul de procedură civilă și respinge cererea de amânare a judecării cauzei.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens se arată că excluderea de sub incidența Legii nr. 10/2001 a terenurilor ce fac obiectul unor legi speciale de reparație reprezintă o opțiune a legiuitorului, în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iulie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 983/2004/C, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Maria Ogledean.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1) și ale art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

În acest sens se susține că inexistența unui cadru legislativ care să reglementeze modalitatea de stabilire a valorii terenurilor care intră sub incidența Legii nr. 18/1991, a Legii nr. 1/2000 și a Legii nr. 169/1997, în cazul în care aceste terenuri nu pot fi restituite în natură, coroborată cu prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, duce la încălcarea dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate. De asemenea, se arată că este încălcat accesul liber la justiție, deoarece „instanțele judecătorești resping acțiunile întemeiate pe Legea nr. 10/2001 dacă terenurile au făcut obiect al uneia dintre legile reparatorii anterioare“.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens se arată că restricția cuprinsă în textul de lege criticat „nu constituie o limitare a dreptului de proprietate imobiliară și nu afectează accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil al persoanelor fizice solicitante“.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu încalcă art. 44 alin. (1) din Constituție, ci reprezintă un caz de aplicare a dispozițiilor alin. (1) teza a doua din acest text constituțional. Se mai arată că, prin exceptarea de la restituire a terenurilor al căror regim juridic este reglementat prin alte acte normative, legiuitorul a urmărit să stabilească, în fapt, domeniul de aplicare a legii. Nu este încălcat nici art. 21 din Constituție, deoarece persoanele îndreptățite au deschise căile procedurale reglementate prin actele normative sub incidența cărora intră terenurile a căror restituire se cere.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens precizează că textul de lege criticat nu împiedică părțile interesate de a se adresa instanțelor de judecată și de a se prevala de toate garanțiile procesuale. Nu sunt încălcate nici dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44, deoarece, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, opțiunea legiuitorului de a scoate de sub incidența Legii nr. 10/2001 terenurile al căror regim de restituire a fost reglementat prin alte legi speciale are la bază exercitarea dreptului statului de a decide asupra modului de reparație a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, cu privire la proprietatea funciară. Se mai arată că nu este întemeiată raportarea criticii de neconstituționalitate la dispozițiile art. 44 alin. (3) și (4) din Constituție, deoarece textul de lege criticat nu face referire la expropriere sau naționalizare, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 44

alin. (5), (6), (7), (8) și (9) din Constituție, se arată că acestea nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 8 alin. (1): *„Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi legale contravin dispozițiilor cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2) și în art. 44 alin. (1) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) și (2): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 44 alin. (1): *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.”*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Ogledean în Dosarul nr. 983/2004/C al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat exclude din domeniul de aplicare a Legii nr. 10/2001 acele terenuri care au intrat sub incidența unor legi speciale anterioare. Prin urmare, în temeiul acelor acte normative, persoanele îndreptățite au avut posibilitatea de a se adresa instanțelor de judecată și de a formula cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate, astfel încât nu sunt întemeiate susținerile autorului excepției de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție, referitoare la garantarea dreptului de proprietate, Curtea a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, prin Decizia nr. 41 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 31 martie 2003) că dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății se aplică numai după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate.

De altfel, prevederile legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții, și la art. 21 și 44 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 34 din 30 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 31 martie 2003, s-a reținut că, „în conformitate cu art. 58 alin. (1) din Constituție (devenit art. 61 alin. (1) după republicare), *«Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării»*. Prin urmare, Curtea Constituțională nu are competența să modifice ori să completeze prevederea legală supusă controlului, deoarece aceste atribuții aparțin în exclusivitate autorității legiuitoare. Soluția de restituire a unor asemenea categorii de terenuri este rezultatul opțiunii legiuitoare și are la bază exercitarea dreptului acestuia de a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la proprietatea funciară“. Soluțiile pronunțate în deciziile anterior menționate, precum și considerentele pe care acestea s-au bazat își mențin valabilitatea, deoarece în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,

Irina Loredana Lăpădat

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 21
din 20 ianuarie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143
din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Urzică în Dosarul nr. 9.372/2003 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 august 2004, pronunțată în Dosarul nr. 9.372/2003, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de inculpatul Daniel Urzică, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 11 și 20 din Constituție, precum și dispozițiile art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Suceava — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile art. 143 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 11 și 20 din Constituție, raportate la art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât temeiurile de reținere prevăzute de art. 143 din Codul de procedură penală constituie o garanție a respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, prin indicarea exactă a cazurilor în care o persoană poate fi lipsită de libertatea sa, astfel încât prevederile acestui text de lege nu încalcă prevederile internaționale, fiind în concordanță cu acestea. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânge împotriva măsurii reținerii atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate și cu prevederile art. 23 din Constituție, care impun ca măsura reținerii să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece „textul legal criticat, stabilind condițiile reținerii învinutului, nu contravine în nici un mod reglementărilor art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru ca aceste din urmă dispoziții să fie aplicate cu prioritate. Dimpotrivă, prin modificările aduse instituției măsurii reținerii din Codul de procedură penală, s-a realizat transpunerea în legislația națională a prevederilor art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 143 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Măsura reținerii poate fi luată de organul de cercetare penală față de învinuit, dacă sunt probe sau indicii*

temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală. Organul de cercetare penală este obligat să-l încunoștințeze, de îndată, pe procuror cu privire la luarea măsurii reținerii.

Organul de cercetare penală va aduce la cunoștință învinuitului că are dreptul să-și angajeze apărător. De asemenea, i se aduce la cunoștință că are dreptul de a nu face nici o declarație, atrăgându-i-se atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa.

Măsura reținerii poate fi luată și de procuror, în condițiile alin. 1 și 1¹, caz în care este încunoștințat conducătorul parchetului din care face parte.

Măsura reținerii se ia în cazurile prevăzute în art. 148, oricare ar fi limitele pedepsei cu închisoare prevăzute de lege pentru fapta săvârșită.

Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală a săvârșit fapta.“

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind „Dreptul internațional și dreptul intern“ și ale art. 20 referitoare la „Tratatele internaționale privind drepturile omului“, precum și celor ale art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform căroră: „1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale: [...] c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată și raportând dispozițiile legale criticate la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că, în mod contrar afirmațiilor autorului excepției, prevederile art. 143 din Codul de procedură penală transpun întocmai în dreptul intern prevederile art. 5

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Urzică în Dosarul nr. 9.372/2003 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2005.

PREȘEDINTE,

ION PREDESCU

pct. 1 lit. c) din această convenție, prin stabilirea ca temei al arestării preventive a existenței unor „indicii temeinice că învinuitul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală“. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Brogan și alții contra Regatului Unit — 1988*, *Kurt contra Turciei — 1998*, *Lukanov contra Bulgariei — 1997*), temeiul arestării preventive constă în existența unor „date“ care să obiectiveze „motivele“ pentru care se bănuiește că persoana față de care s-a dispus arestarea preventivă a săvârșit o infracțiune, în acest sens organele judiciare având obligația să dețină și să învedereze „o explicație credibilă și întemeiată“ pentru dispunerea măsurii. Aceste date trebuie să conducă la *bănuiala* sau *presupunerea* că învinuitul sau inculpatul a săvârșit o infracțiune. Dacă organele judiciare ar deține probe certe de vinovăție, s-ar impune pronunțarea unei hotărâri de condamnare la pedeapsa cu închisoarea, iar nu la luarea unei măsuri privative de libertate cu caracter provizoriu. Așa fiind, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin textul de lege criticat, a prevederilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2), respectiv în art. 20 alin. (2).

De altfel, în ceea ce privește constituționalitatea dispozițiilor art. 143 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 344 din 5 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 11 februarie 2003, și, recent, prin Decizia nr. 462 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 11 ianuarie 2005, constatând că acestea „nu încalcă prevederile constituționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor“. Prin aceeași decizie s-a mai constatat că dispozițiile art. 143 din Codul de procedură penală „sunt în concordanță cu prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare care introduce sistemul computerizat veterinar integrat Traces și modifică Norma sanitară veterinară care stabilește forma de cooperare între centrul Animo gazdă și România

În temeiul art. 10 lit. b) al Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată și modificată prin Legea nr. 215/2004, cu modificările ulterioare, văzând Referatul de aprobare nr. 50.049 din 13 ianuarie 2005, întocmit de Direcția generală inspecție, control, inspecție la frontieră și coordonarea institutelor veterinare din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară care introduce sistemul computerizat veterinar integrat Traces și modifică Norma sanitară veterinară care stabilește forma de cooperare între centrul Animo gazdă și România, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, institutele veterinare centrale și direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 2004/292/CE privind introducerea sistemului Traces și amendarea Deciziei 92/486/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 94/64 din 31 martie 2004.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data de 1 ianuarie 2006.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Liviu Harbuz

București, 21 ianuarie 2005.
Nr. 7.

ANEXĂ

NORMA SANITARĂ VETERINARĂ

care introduce sistemul computerizat veterinar integrat Traces și modifică Norma sanitară veterinară care stabilește forma de cooperare între centrul Animo gazdă și România

Art. 1. — Pentru scopul prezentei norme sanitare veterinare trebuie aplicate următoarele definiții:

a) *Animo* — rețea computerizată ce leagă între ele autoritățile veterinare, prevăzută de Norma sanitară veterinară privind instituirea în România a rețelei veterinare computerizate ANIMO;

b) *Traces* — sistem veterinar computerizat integrat prevăzută de Norma sanitară veterinară cu privire la dezvoltarea unui sistem computerizat veterinar integrat.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să utilizeze sistemul Traces de la data de 1 ianuarie 2006 și de la această

dată trebuie să înceteze introducerea mesajelor în sistemul Animo.

Art. 3. — (1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să se asigure că următoarele date sunt introduse în sistemul Traces de la 1 ianuarie 2006:

a) partea I a certificatelor referitoare la comerțul — dintre statele membre ale Uniunii Europene și România — cu animale și produse de origine animală, pentru care regulile cer o notificare anterioară;

b) documentele veterinare comune de intrare pentru animalele ce provin din țări terțe, importate de România;

c) documentele veterinare comune de intrare pentru animalele ce intră în România și sunt destinate unui stat membru al Uniunii Europene;

d) documentele veterinare comune de intrare pentru produse aflate în tranzit în România și pentru produse admise sub procedura la care s-au referit art. 8, art. 12 alin. (4) și art. 13 din Norma sanitară veterinară care stabilește principiile ce reglementează organizarea controalelor veterinare privind produsele ce intră în România din țări terțe.

(2) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să se asigure că următoarele date sunt introduse în sistemul computerizat veterinar integrat Traces de la data de 1 ianuarie 2006:

a) părțile I și II ale certificatelor de sănătate referitoare la comerțul statelor membre ale Uniunii Europene cu România și partea III, atunci când este realizat un control;

b) documente veterinare comune de intrare pentru toate animalele care intră în România; și

c) documente veterinare comune de intrare pentru toate produsele ce intră în România, indiferent de regulile vamale la care sunt supuse.

Art. 4. — În legislația românească, începând cu data de 1 ianuarie 2006, orice referire la sistemul Animo este considerată ca o referire la sistemul Traces.

Art. 5. — În legătură cu art. 2 lit. d) pct. 1 din Norma sanitară veterinară care stabilește forma de cooperare între centrul „ANIMO” — gazdă și România, aprobată prin Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 796/2003, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 16 octombrie 2003, se vor avea în vedere următoarele taxe:

— 290 euro per unitate (unitate centrală, unitate locală, post de inspecție la frontieră);

— 32 euro per post de inspecție la frontieră prevăzut în anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară ce introduce un document pentru declararea și pentru controalele veterinare efectuate asupra animalelor vii provenind din țări terțe și care intră pe teritoriul României.

Art. 6. — (1) Prezenta normă sanitară veterinară se aplică gradual într-un interval de 11 luni de la publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor poate pune în aplicare acte normative, reglementări și prevederi administrative, necesare pentru conformarea cu prezenta normă sanitară veterinară, le va transmite Comisiei Europene prin intermediul Ministerului Integrării Europene și Misiunii României pe lângă Uniunea Europeană, împreună cu tabelele de concordanță, în vederea evaluării conformității transpunerii legislative, și va stabili măsurile necesare pentru implementarea corectă și la timp a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(3) Atunci când Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor adoptă cele menționate la alin. (2), trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară. Procedura privind realizarea referirii menționate rămâne în responsabilitatea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(4) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va lua măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare. De asemenea, va facilita întocmirea documentelor necesare pentru sancționarea încălcării legislației veterinare și pentru siguranța alimentelor ce constituie infracțiune.

(5) Prezenta normă sanitară veterinară constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 2004/292/CE.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

O R D I N

pentru aprobarea Listei cu gradatori autorizați

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (3) și ale art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.336/2002 privind instituirea Sistemului național de gradare a semințelor de consum, cu modificările ulterioare, văzând Lista cu gradatori autorizați propuși de Comisia Națională de Gradare a Semințelor de Consum, ținând seama de Referatul de aprobare nr. 76.242 din 24 ianuarie 2005 al Direcției generale de reglementare și implementare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 409/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării RURALE, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cu gradatori autorizați, în număr de 55, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă emiterea licenței de gradator persoanelor propuse în lista prevăzută la art. 1.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

București, 14 februarie 2005.

Nr. 111.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Lista cu gradatori autorizati

Nr. crt.	Nume	Prenume	Nr. crt.	Nume	Prenume
1	Apreutesei	Elena - Irina	36	Lăpuşneanu	Mihai
2	Atomei	Adelina	37	Lupu	Didina
3	Bărzoi	Gherghina	38	Mănăilă	Maria
4	Bişoc	Sevastian	39	Mîţ	Vasile
5	Bivolaru	Victor	40	Moşneguţu	Gabriel - Romeo
6	Botez	Petru	41	Munteanu	Adrian
7	Braicău	Luminiţa	42	Negoită	Carmen
8	Bucevschi	Liliana	43	Nicuţa	Maria
9	Carp	Mitrică	44	Pavel	Nicolae
10	Cazan	Irina - Mihaela	45	Popa	Ion
11	Ceprăzaru	Maria	46	Popa	Nicoleta
12	Ciugueanu	Floarea	47	Popia	Tiberiu - Mădălin
13	Cristea	Constanţa	48	Roşca	Viorel - Ionuţ
14	Cristea	Daniela	49	Semenescu	Ana-Cornelia
15	Dascălu	Georgeta	50	Slavnea	Liliana
16	Dănilă	Vasile	51	Stan	Marius - Mihai
17	Dincă	Tanţa	52	Taman	Oana Daniela
18	Dones	Zinaida	53	Tudose	Mihai - Cristian
19	Dudău	Ioana	54	Ungureanu	Petrică
20	Dumitrescu	Maria	55	Ursache	Elena
21	Farcaş	Teodora			
22	Foca	Ioan			
23	Fronea	Constantin			
24	Gafiţianu	Dana			
25	Gatu	Iuliana			
26	Găină	Costică			
27	Gheorghe	Vasilica			
28	Grădinaru	Otilia			
29	Grigore	Elena-Mihaela			
30	Grigore	Ştefan - Cristian			
31	Hălănduţ	Otilia			
32	Ispas	Irinel			
33	Istrate	Barnaveta			
34	Istrate	Iulian			
35	Lazăr	Maria			

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.849/2003
privind personalizarea formularelor tipizate cu regim special, comune pe economie**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.574/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 1 alin. (4), (5), (9) și (10) din Hotărârea Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.849/2003 privind personalizarea formularelor tipizate cu regim special, comune pe economie, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 13 ianuarie 2004, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (2) al articolului 1 va avea următorul cuprins:

„(2) Imprimarea se va executa pe fiecare exemplar original și va conține următoarele informații: denumirea, numărul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului, codul unic de înregistrare, atributul fiscal și sediul social.“

2. După articolul 6 se introduc patru noi articole, articolele 6¹—6⁴, cu următorul cuprins:

„Art. 6¹. — Formularele cu regim special de înscriere și numerotare utilizate în activitatea financiară și contabilă, personalizate, tipărite în baza prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 989/2002 privind tipărirea, înscrierea și numerotarea formularelor cu regim special, care nu conțin toate elementele de identificare prevăzute la art. 1 alin. (2), pot fi utilizate până la epuizarea stocului de formulare, cu condiția completării de către emitent, manual

sau utilizând sistemele informatice de prelucrare automată a datelor, a elementelor care lipsesc.

Art. 6². — În cazul în care pe parcursul desfășurării activității se produc modificări ale unor elemente de identificare, cum ar fi denumirea sau sediul social, acestea pot fi operate în antetul formularelor prin înscriere sau prin aplicarea unei ștampile care să cuprindă datele de identificare actualizate.

Art. 6³. — Elementele de identificare «Codul IBAN» și «Capitalul social» pot fi pretipărite, prin imprimarea acestora pe fiecare exemplar original, sau pot fi înscrise manual ori utilizându-se sistemele informatice de prelucrare automată a datelor.

Art. 6⁴. — Pentru sediile secundare ale persoanelor juridice formularele cu regim special de înscriere și numerotare se personalizează cu datele de identificare a persoanei juridice, iar elementele de identificare a sediului secundar se pot pretipări pe fiecare exemplar original sau se înscriu în momentul completării formularului respectiv.“

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,

Ionel Popescu

București, 15 februarie 2005.

Nr. 147.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 005273